

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/45/2018
Identifikačné číslo spisu: 6317010096
Dátum vydania rozhodnutia: 23.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6317010096.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 23. septembra 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. Y., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného C. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. marca 2018, sp. zn. 5To/14/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Brezno (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 4. decembra 2017, sp. zn. 3T/43/2017, uznal obvineného C. Y. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že dňa 06. augusta 2014 asi o 23,30 hod v obci E., na dvore rodinného domu na ulici kpt. L. XXX/XX, fyzicky napadol jeho vtedajšiu manželku X. Y. tak, že ju opakovane udieral päťami do hlavy, čím X. Y. spôsobil zranenia, a to pomliaždenie tváre, otras mozgu a pomliaždenie tvárového nervu vľavo.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 156 ods. 2, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, na ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienčne odložil na skúšobnú dobu jeden rok.

Uvedený rozsudok okresného súdu napadol obvinený C. Y. odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 20. marca 2018, sp. zn. 5To/14/2018, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona odsúdil na peňažný trest vo výmere dvetisíc eur. Zároveň podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden mesiac. Vo zvyšnej časti zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený C. Y., prostredníctvom obhajcu, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal, že poškodená X. Y. odmietla po vznesení obvinenia v trestnej veci zo zákonných dôvodov vypovedať, či už pred vyšetrovateľom alebo pred súdom. Obvinený uviedol, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na výsluchy poškodenej vykonané pred vznesením obvinenia, v ktorých sa nachádzajú viaceré relevantné tvrdenia poškodenej voči dovolateľovi, vrátane fyzického napadnutia 6. augusta 2014 s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu majú procesnú hodnotu, pretože boli vykonané po začatí trestného stíhania, hoci obhajoba pri nich nemala účasť. Doplnil, že krajský súd tak v jeho neprospech použil dôkazy, ktoré neboli vôbec vykonané na okresnom súde, ktorý ich podľa jeho názoru správne odmietol oboznamovať.

Ďalej uviedol, že predmetné výsluchy poškodenej sú procesne nepoužiteľné, pretože boli vykonané v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, nakoľko nemal možnosť byť prítomný pri výsluchoch a klásť otázky (odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 6/2010). Podľa názoru obvineného došlo k porušeniu práva na obhajobu a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pretože odvolací súd vo vzťahu k jeho vine poukázal na dôkaz (výpoveď poškodenej), kde nemohol a ani nebol v zmysle Trestného poriadku vôbec prítomný, nakoľko sa tento výsluch realizoval v čase, kedy ešte ani nebol obvinený, a teda nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní ani upovedomovaný o žiadnych úkonoch trestného konania. Krajský súd tak poukázal na dôkaz nevykonaný pred okresným súdom a postupoval v rozpore s § 119 Trestného poriadku, tým nie je podľa obvineného možné na takýto dôkaz prihliadať.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, obvinený poukázal na to, že nesprávny procesný postup pri vykonávaní dôkazov môže byť v zmysle vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na jeho práva, k čomu podľa obvineného v jeho prípade aj došlo. Okresný súd svoje rozhodnutie oprel o trestné oznámenie poškodenej, s poukazom na to, že poškodená ako páchatel'a označila obvineného. Obvinený uviedol, že poškodená uvedené trestné oznámenie vykonala bez jeho prítomnosti, a teda tak jeho obsah nemohol ovplyvniť kontradiktórnym spôsobom, ide teda podľa neho o nezákonný dôkaz, ktorý má svedčiť o jeho vine. Ďalej zdôraznil, že ani z jedného dôkazu vykonaného kontradiktórnym spôsobom nevyplýva, že by sa skutku dopustil. Postupom poškodenej (odmietnutie vypovedať v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom) mu nebolo umožnené, aby položenými otázkami spochybnil skutočnosť uvedené v trestnom oznámení. Doplnil, že trestné oznámenie nenahrádza výsluch osoby, ktorá ho podala a teda každý, kto podá trestné oznámenie je povinný vo veci kontradiktórnym spôsobom vypovedať a potvrdiť vo svojom výsluchu skutočnosť obsiahnutú v podanom trestnom oznámení. V súvislosti s argumentáciou o nemožnosti použiť trestné oznámenie ako dôkaz v trestnom konaní poukázal v záverečnej reči na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. apríla 2017, sp. zn. 5To/76/2017, Krajského súdu v Žiline z 2. októbra 2008, sp. zn. 1To/17/2009 a judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline z 8. decembra 2009, sp. zn. Jtk 8/2009, z ktorých vyplýva, že trestné oznámenie nemôže byť usvedčujúcim dôkazom.

V ďalšej časti spochybnil zákonnosť znaleckého posudku č. 12/2016 MUDr. Majeríka, pretože vychádzal aj z výpovedí, ktoré podľa obvineného nie je možné použiť v procese hodnotenia dôkazov. Lekárska správa potvrdzuje, že poškodená utrpela nejaké zranenia, pričom v nej absentujú bližšie podrobnosti, ako malo k zraneniam dôjsť. Navyše je založená na informácii, ktorú poskytla sama poškodená a teda osoba, ktorá odmietla vo veci vypovedať a pokiaľ sa nemôžu v trestnom konaní použiť ako dôkaz skutočností uvedené v zápisnici z trestného oznámenia, nie je podľa obvineného možné použiť v konaní ani ďalší dôkaz, v ktorom je obsiahnuté vyjadrenie poškodenej. Obvinený uviedol, že v jeho veci došlo k absurdnej situácii, kedy na vznesenie obvinenia bola potrebná výpoveď poškodenej, ale na uznanie viny (rozsudkom, ktorý musí obsahovať dôkazne väčšiu „váhu“ ako samotné obvinenie) už výpoveď poškodenej a jedinej svedkyne, nie je potrebná. Zároveň vytkol aj poukazovanie odvolacieho

súdu na rozvodový spis a návrh poškodenej na rozvod manželstva, nakoľko podľa obvineného ide o listiny, ktoré vznikli v úplne inom type konania a v čase, kedy trestné konanie nebolo ani začaté. Pokračujúc, že na obsah návrhu poškodenej opätovne nemal vplyv a pokiaľ ide o vyjadrenia obvinenej v priebehu rozvodového konania, zdôraznil, že takéto jej vyjadrenia nesmú byť použité v jeho neprospech, nakoľko sa týmto nesmie nahrádzať výsluch v konkrétnej trestnej veci a tiež poukázal aj na rozdielnosť poučení v civilnom a trestnom konaní.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku skonštatoval, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a teda aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu podľa § 386 Trestného poriadku zrušil a krajskému súdu prikázal vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Brezno (ďalej len „okresný prokurátor“) tak, že rozhodnutia okresného a krajského súdu považuje za zákonné, pričom skutočnosti, ktoré obvinený uvádza vo svojom podaní, uvádzal už v konaní pred oboma súdmi, ktoré sa nimi aj zaoberali a vysvetlili, prečo považovali jednotlivé dôkazy, ktorými odôvodnili svoje rozsudky, za zákonné. Zopakoval, že rozhodnutia oboch súdov považuje za zákonné a dostatočne odôvodnené a má za to, že v danej veci neexistujú dôvody dovolania obvineného uvedené v § 371 Trestného poriadku. Okresný prokurátor sa nestotožnil s názorom obvineného, že by v uvedenom konaní bolo akýmkoľvek porušené jeho právo na obhajobu alebo že by uvedené rozhodnutia boli založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najskôr v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie; nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len

porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivé extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného C. Y. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávani a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V podanom dovolaní ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú navyše nepodraditeľné nielen pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani pod akýkoľvek iný pre obvineného dostupný dôvod dovolania, nakoľko obsahovo smeruje konkrétne voči rozsahu vykonaného dokazovania, ktoré obvinený hodnotí podľa svojich obhajobných predstáv.

Obvinený porušenie práva na obhajobu vidí v tom, že poškodená X. Y. odmietla po vznesení obvinenia v trestnej veci zo zákonných dôvodov vypovedať či už pred vyšetrovateľom alebo pred súdom, pričom krajský súd použil v jeho neprospech dôkazy, ktoré neboli vykonané na okresnom súde a tiež poukázal na nepoužiteľnosť výsluchov poškodenej.

Ako už bolo konštatované, ani jedna z týchto námietok nenapĺňa rámec dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V predmetnej veci síce obvinený tento dovolací dôvod vo vlastnom písomne podanom dovolaní označil, avšak obsahovo doň nespadá žiadna z ním uvádzaných dovolacích námietok.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, oemu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie dalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonavani dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle č 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukazu takéto ucinky nesprávneho procesného postupu pri vykonavani dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa č 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle l. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dojst len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, o sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a dalsi proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kralovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a dalsie).

V rámci dovolaním iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa č 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvysi súd preskúmavať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa č 371 ods. 3 Trestného poriadku), i jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonane zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvysi súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi niich stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi niich stupňov nemôže najvysi súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvysi súd skonštatoval vyšie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako irokom rozsahu aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla naruuje stabilitu konecneho a vykonatelneho rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené zavaznostou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonavani dôkazov.

Z tohto dôvodu možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa č 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol. Ak obvinený vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu namieta, že súdy založili svoje rozhodnutia o trestné oznámenie poškodenej a zo žiadneho iného dôkazu vykonaného kontradiktornym spôsobom nevyplýva jeho vina, tieto skutočnosti nenaplnaju uvedený dôvod dovolania.

Vychádzajúc z uvedeného je vo vzťahu k preskumavanej veci ale potrebné konštatovať, že okresný súd založil svoj rozsudok na výsluchu svedkyne I. X., znalca MUDr. Vladimíra Majerika, preital spis Okresného súdu Brezno, sp. zn. 8P/149/2014, o rozvod manželstva navrhovateľky X. Y. a odporcu C. Y., preital trestné oznámenie poškodenej z 20. septembra 2016, ako aj trestné oznámenie obvineného na poškodenú z 25. augusta 2016. Dalej najvysi súd zistil, že krajský súd odôvodnenie rozhodnutia oprel aj o výpovede poškodenej z prípravného konania, vykonané 10. novembra 2016 a 17. januára 2017. Zo zápisníc o hlavných pojednávaniach konaných pred okresným súdom, ako aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom na krajskom súde je nepochybne, e poškodená v dalsom priebehu prípravného konania uplatnila právo podľa č 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a odmietla vypovedať. Teda svoje závery založil aj na dôkazoch nevykonaných na hlavnom pojednavani, resp. verejnom zasadnutí. Pokial by sa teda jednalo o procesnú pripustnost dôkazu, tak predmetný dôkaz nebol vykonaný na hlavnom pojednavani, pricom sa nejednalo o žiadnu z procesne prípustných výnimiek podľa č 278 ods. 2 Trestného poriadku. V tejto súvislosti najvysi súd zdôrazňuje, že pokial chcel krajský súd založiť svoje závery na týchto dôkazoch, mal v súlade so zásadami rovnosti strán a kontradiktórnosti trestného konania stranám umožniť sa na hlavnom pojednavani alebo verejnom

zasadnutí k takýmto dôkazom vyjadriť (§ 271 ods. 1 Trestného poriadku).

Napriek tomuto pochybeniu je však vina obvineného dostatočne preukázaná. Obvinený spochybnil zákonnosť viacerých dôkazov, a to aj trestného oznámenia podaného 20. septembra 2016 poškodenou, pričom poukázal na judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. Jtk 8/2019, a vylúčil možnosť použitia trestného oznámenia ako dôkazného prostriedku na preukazovanie viny páchatel'a. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že v prípade trestného oznámenia ide o nezákonný dôkaz, i keď ide len o podklad slúžiaci len na začatie trestného stíhania či vznesenie obvinenia, ktorého pravdivosť je až v ďalšom priebehu prípravného konania preverovaná dôkazmi zabezpečovanými a vykonávanými orgánmi činnými v trestnom konaní. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu trestné oznámenie spadá do kategórie „všetkého“ čo v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku, lebo za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona vrátane „oznámenia“. Trestné oznámenie preto môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku. To platí bez ohľadu na okolnosť, že oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu je podnetom na začatie trestného stíhania. Okolnosť, že oznamovateľom formou listinného dôkazu je poškodený alebo iný svedok však nenahrádza jeho výpoveď (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 9/2015).

Skutočnosti uvádzané poškodenou v trestnom oznámení korešpondujú aj s prepúšťacou správou poškodenej z hospitalizácie z Nemocnice s poliklinikou Brezno, n. o., z ktorej vychádzal aj znalec pri vypracovaní znaleckého posudku. Ďalej podľa názoru najvyššieho súdu nemožno znaleckému posudku vzhľadom na časový odstup a charakter spôsobených zranení vytknúť, že znalec poškodenú osobne nevyšetril. V súvislosti so spochybnením prepúšťacej správy, najvyšší súd zdôrazňuje, že ak má lekárske potvrdenie o poranení v jednotlivých prípadoch nahradiť odborný posudok znalcov, musí obsahovať všetky skutočnosti a okolnosti rozhodujúce pre záver, či konaním páchatel'a bolo spôsobené ublíženie na zdraví alebo či došlo k ťažkej ujme na zdraví. Nakoľko lekárska správa obsahuje skutočnosti rozhodné pre záver, akému poškodeniu zdravia u poškodenej došlo, najvyšší súd je toho názoru, že prepúšťacíu správu ošetrojúceho lekára na vypracovanie znaleckého posudku nemožno spochybniť. V kontexte celého je aj vina obvineného nepriamo preukázaná aj výpoveďou svedkyne I. X..

V súvislosti s použiteľnosťou listinných dôkazov z civilného spisu, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 8P/145/2014 v trestnom konaní, najvyšší súd poukazuje na to, že v zmysle § 119 ods. 2 a § 153 ods. 1 Trestného poriadku takýto dôkaz možno pripustiť ako listinný dôkaz za predpokladu vykonania dôkazov zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní podľa § 278 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku. Skutkové okolnosti, ktoré predchádzali rozvodu manželstva sú predmetom trestného konania.

Uvedené dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku neboli v konaní naplnené. Preto dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.